

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **SEADON s. r. o.**
sídlem Rovniny 1116/45, 748 01 Hlučín
zastoupena právnickou osobou Rambousek a partner a. s.
sídlem Křišťanova 4, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2021 č. j. 43837/21/5300-22441-712084,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 11. 2021, č. j. 43837/21/5300-22441-712084, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 19 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Rambousek a partner a. s., sídlem Křišťanova 4, 130 00 Praha 3.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2021, č. j. 43837/21/5300-22441-712084, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1951074/20/3211-50525-803045, jímž byl vydán dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období prosinec 2016, kterým byla žalobkyni doměřena daň ve výši 231 000 Kč a penále ve výši 46 200 Kč.
2. Žalobkyně namítala, že daň byla doměřena v prekluzi, povinnost k podání daňového přiznání připadla na den 27. 1. 2017, neboť den 25. 1. 2017 byl sobota, prekluzivní lhůta ve smyslu § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) tak uplynula dne 27. 1. 2020. Přestože výzva k podání dodatečného přiznání byla žalobkyni doručena dne 15. 1. 2020, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Afs 1/2015-49, není taková výzva způsobilá prodloužit lhůtu pro stanovení daně podle § 148 odst. 2 daňového řádu, neboť se nejedná o úkon, na jehož základě došlo k doměření daně.
3. V souvislosti s předchozí námitkou žalobkyně namítá, že žalovaný měl ve věci zahájit a provést daňovou kontrolu tak, jak požaduje § 143 odst. 3 daňového řádu. Nebylo podle ní také ani možné postupovat podle § 145 odst. 2 daňového řádu, jak tvrdí žalovaný, neboť daň nebyla doměřena ani podle pomůcek.
4. Dále žalobkyně napadla hodnocení v řízení provedených výpovědí svědků. Žalovaný podle ní z výpovědí zdůrazňuje jen drobné nesrovnalosti tak, aby mohl odůvodnit, že předmětné práce sjednané mezi žalobkyní a panem J. S. (též dále „zprostředkovatel“) nebyly provedeny. Přitom jiné stavební práce prováděné zprostředkovatelem nebyly rozporovány. Ačkoliv někteří svědkové provedení prací výslovně nepotvrdili, nedošlo podle žalobkyně k přenesení důkazního břemene na ni a nedošlo ke zpochybnění zprostředkování služeb zprostředkovatelem.
5. Konkrétně žalobkyně namítá, že výpověď svědkyně Ing. K. K. (protokol ze dne 4. 12. 2017) je rozporná, protože tvrdí, že probíhalo standardní výběrové řízení, kterého se zúčastnily čtyři firmy, ale v další odpovědi uvádí, že byly osloveny pouze dvě firmy. Je proto nutno zkoumat, proč byly osloveny právě dvě konkrétní firmy a kdo tuto skutečnost ovlivnil. Je zřejmé, že zprostředkovatel se mohl v této věci aktivně angažovat. Výpověď svědkyně jeho účast nevyklučuje. Svědkyně rovněž nepopírá později zjištěnou skutečnost, že žalobkyně věděla o výběrovém řízení dříve, než bylo zveřejněno.
6. Dále žalobkyně napadla hodnocení výpovědi svědkyně Ing. V.P. (protokol ze dne 4. 12. 2017), která nevyloučila, a to ani na místě provedeným telefonátem, přítomnost zprostředkovatele při zakázce.
7. Žalobkyně zpochybňuje hodnocení výpovědi svědka Ing. P. M. (protokol ze dne 26. 3. 2018), který potvrdil, že žalobkyně měla informaci o zakázce ještě před tím, než byla oficiálně vyhlášena. Tomu odpovídá i tvrzení žalobkyně, že jí tuto informaci poskytl zprostředkovatel. Svědek potvrdil provedení změn v projektu, díky nim došlo k úspoře, což nepřímo potvrdila i svědkyně Ing. V. P. Zároveň svědek ukončil pracovní poměr ještě před začátkem realizace projektu, takže mu nemohlo být známo přesné postavení zprostředkovatele.
8. Nesprávné je také hodnocení výpovědi svědka Ing. K. M. (protokol ze dne 29. 3. 2018). Ten totiž potvrdil, že zprostředkovatele zná a že s ním pracovníce jednal. Svědek nemá informaci

o tom, že se zprostředkovatel podílel na změnách projektu, protože ten se k němu dostal již pozměněný. Svědek nevyločil práci jiného rozpočtáře.

9. Taktěž M. V. (protokol ze dne 16. 5. 2018) výslovně potvrdil práci zprostředkovatele na změně projektu a konkretizoval ji. V protokolu bohužel není zapsána otázka, na kterou svědek odpovídá (str. 6 protokolu), avšak z jeho odpovědi vyplývá, že žalobkyně byla seznámena s celkovou nabídkou konkurence, což potvrzuje původní závěr, že výběrové řízení neprobíhalo zcela standardně.
10. Žalobkyně rozporuje hodnocení výpovědi svědka J.S. (protokol ze dne 5. 12. 2017). Svědek podrobně vysvětlil, jak celá spolupráce mezi ním jako zprostředkovatelem a žalobkyní probíhala a zároveň vysvětlil rozpory, které žalovaný spatřuje v jiných svědeckých výpovědích. Svědek uvedl, jak probíhala fakturace, a vysvětlil také nepřesný text na faktuře. Potvrdil skutečnost, že jeho zapojení jako dodavatele nevyklučuje jeho účast na technicko-realizačních činnostech. Žalobkyně dodala, že pozdější sepsání smlouvy o zprostředkování nevyklučuje předchozí dohodu. V praxi je běžné, že se nejprve řeší podstatné věci, tj. v tomto případě získání zakázky, a teprve následně věci podružné, jako je sepsání smlouvy. U stálých obchodních partnerů, kteří dlouhodobě spolupracují, je běžné, že ústní smlouva předchází smlouvě písemné. V závěru žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí žalovaného.
11. Žalovaný ve vyjádření zrekapituloval průběh řízení a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2021 č. j. 22 Af 17/2020-44, který se týká totožného smluvního vztahu mezi žalobkyní a zprostředkovatelem J. S., s tím, že jde pouze o další část téhož plnění. V předmětném rozhodnutí dal soud žalovanému za pravdu. K námitce doměření daně po uplynutí prekluzivní lhůty žalovaný uvedl, že tříletá promlčecí lhůta počala běžet dne 25. 1. 2017 a nikoliv 27. 1. 2017, neboť den 25. 1. 2017 je středa. Žalobkyni byla dne 15. 1. 2020, tedy před uplynutím tříleté lhůty, doručena výzva k podání dodatečného daňového tvrzení, tím došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně o 12 měsíců v souladu s ustanovením § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Na výzvu žalobkyně adekvátně nereagovala, přestože se zjištěními správce daně byla seznámena. Odkaz žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Afs 1/2015-49 je podle žalovaného nepřiléhavý, neboť v nyní projednávané věci nebylo zapotřebí zahájit daňovou kontrolu a daň bylo možné doměřit toliko na základě žalobkyni doručené výzvy. V nyní projednávané věci byl žalobkyni sdělen dne 10. 3. 2020 výsledek doměřovacího řízení, který vycházel z daňové kontroly za období srpen 2017. K námitce nesprávně vedeného doměřovacího řízení žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s ustanoveními § 143 odst. 3 ve spojení s § 145 odst. 2 daňového řádu. Takový postup byl aprobován v rozsudku NSS ze dne 20. 6. 2019 č. j. 9 Afs 394/2018-33, podle kterého je možné provést dokazování i mimo daňovou kontrolu. K rozporovanému hodnocení svědeckých výpovědí žalovaný uvedl, že z výpovědí jednoznačně plyne, že fakturovaná zprostředkovatelská práce J.S. nebyla potvrzena. Svědecké výpovědi jako důkazy v souhrnu prokazují existenci skutečností zásadně zpochybňujících žalobkyni tvrzené skutečnosti, tj. že J. S. zakázku pro Biocel Paskov zprostředkoval a uskutečnil technicko-realizační činnosti spočívající v technické přípravě, sestavování a oceňování položkového rozpočtu a veškerých změnových řešeních. Pokud jde o skutečnost, že J. S. pro žalobkyni provedl jiné práce či nějakou službu, neznámá to, že se jedná o službu, která byla následně fakturována a ze které si žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně. Nárok na odpočet vyžaduje, aby plátce prokázal, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je uvedeno na faktuře. Namítané zaúčtování předmětného

daňového dokladu u dodavatele i odběratele a odvedení DPH na výstupu dodavatelem Janem Slivkou nemá vliv na zákonnost nárokovaní odpočtu daně na vstupu, neboť v posuzované věci je zásadní a rozhodující prokázání či neprokázání přijetí zdanitelného plnění v souladu s předmětným daňovým dokladem vystaveným J. S. Podle žalovaného tedy skutečnost, že dodavatel zahrnul předmětný daňový doklad do daňového přiznání, není důkazem o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění.

12. V replice ze dne 2. 8. 2022 žalobkyně poukázala na skutečnost, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2022 č. j. 4 Afs 23/2022-48 byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2021 č. j. 22 Af 17/2020-44 zrušen, a to včetně tam napadeného rozhodnutí žalovaného.
13. Ve vyjádření ze dne 16. 9. 2022 žalovaný vyjádřil nesouhlas se závěry obsaženými ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku NSS s tím, že tento se věcí zabýval pouze na základě úzce vymezených kasačních námitek. Věnoval se pouze jednomu dílčímu tvrzení, a sice tomu, že činnosti, které J. S. pro žalobkyni vykonal, nelze podřadit pouze pod zprostředkovatelskou činnost dle § 2445 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), ale je třeba vykládat je v kontextu rámcové smlouvy a dílčí smlouvy k zakázce. Závěr žalovaného o neprokázání uskutečnění plnění přitom nebyl založen pouze na úvaze o tom, že J. S. nezprostředkoval zakázku ve smyslu ustanovení § 2445 občanského zákoníku, ale taktéž na dalších svědeckých výpovědích, ze kterých plyne, že J.S. nedodal služby dle daňového dokladu č. 20160148.
14. V reakci na vyjádření žalovaného žalobkyně zaslala dne 10. 10. 2022 soudu další vyjádření, ve kterém zdůraznila, že žalovaný nerespektuje závěry NSS vyslovené v rozsudku č. j. 4 Afs 23/2022-48, kde soud vysvětlil, že zprostředkování zakázky nelze posuzovat pouze podle názvu, ale je nutné posoudit i rozsah prací, které zprostředkovatel prováděl i v jiných oblastech. Pokud by se zdejší soud od úvah prezentovaných v rozsudku NSS hodlal odchýlit, navrhla žalobkyně položit předběžnou otázku k Soudnímu dvoru Evropské unie, aby tento potvrdil, že pojmy v oblasti DPH mají vlastní autonomní význam bez ohledu na to, jaký význam jim přiřkládají vnitrostátní předpisy, a dále zda platí, že není podstatné, jak byla činnost nazvána, ale podstatné je, že byla provedena a sloužila k ekonomické činnosti.
15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i správní řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Ze správního spisu soud zjistil, že u žalobkyně byla provedena daňová kontrola za zdaňovací období srpen 2017 v omezeném rozsahu, a to ve věci nároku na odpočet daně z přijatého daňového dokladu evidovaného pod č. 181100774 od dodavatele J. S. za zprostředkování zakázky Biocel Paskov, objekt A (částka měla být vyplacena v případě, že dojde k realizaci prací na objektu A nad rámec zbytku projektu). Tato kontrola skončila vydáním dodatečného platebního výměru. Jeho předmětem byla druhá část platby za služby poskytnuté J.S., 40 % ze smluvené částky 1 825 000 Kč bez DPH (z daňového dokladu evidovaného pod č. 181100774) podle dílčí smlouvy ze dne 19. 9. 2016 (dále „dílčí smlouva“) uzavřené mezi J. S. a žalobkyní. Tato dílčí smlouva se odkazovala na rámcovou smlouvu ze dne 1. 4. 2015 (dále „rámcová smlouva“) uzavřenou mezi stejnými smluvními stranami. Platební výměr a navazující odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2020 č. j.

1485/2020/5300-22441-712084 byly k žalobě žalobkyně podrobeny soudnímu přezkumu nejprve zdejší soudem, který rozsudkem ze dne ze dne 16. 11. 2021, č. j. 22 Af 17/2020-44 žalobu zamítl, a následně NSS, který rozsudkem ze dne 15. 7. 2022 č. j. 4 Afs 23/2022-48 zrušil jak rozhodnutí krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného.

17. Předmětem nyní napadeného rozhodnutí je daňové období prosinec 2016 a tedy první část smluvené odměny ve výši 60 % z částky 1 825 000 Kč bez DPH (z daňového dokladu evidovaného pod č. 20160148) za služby J. S. týkající se hlavní části zakázky Biocel Paskov. Na základě výsledků daňové kontroly za období srpen 2017 rozhodl prvostupňový správce daně po předcházející výzvě k podání dodatečného daňového tvrzení dodatečným platebním výměrem a doměřil žalobkyni daň ve výši 231.000 Kč a příslušné penále z důvodu neprokázání přijetí zdanitelného plnění dle daňového dokladu č. 20160148 vystaveného J. S. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně. Závěr správce daně a žalovaného o neprokázání přijetí zdanitelného plnění se pak opírá zejména o svědecké výpovědi Ing. K. K., Ing. V. P., Ing. P. M., Ing. K. M., M. V. a J. S., podle kterých k uskutečnění fakturovaných služeb zprostředkovatelem Janem Slivkou nedošlo.
18. Za podstatný pak soud považuje obsah dílčí smlouvy k zakázce mezi žalobkyní a zprostředkovatelem, která se v části zavazující zprostředkovatele ke konkrétním činnostem odkazuje na přílohu č. 1 k rámcové smlouvě a vymezení služeb bodu II. Předmětný bod vymezuje činnosti následovně:
- II. technicko-realizační činnosti v souvislosti s daným obchodním případem
    - technická příprava zakázek
    - změnová řešení
    - sestavování položkového rozpočtu
    - oceňování položkového rozpočtu.
19. K první uplatněné žalobní námitce soud konstatuje, že k daňové prekluzi v projednávané věci nedošlo. Podle soudu začala prekluzivní lhůta běžet dne 25. 1. 2017 (žalovaný zcela správně poukazuje na skutečnost, že tento den byl středa, nikoliv sobota) a nadto žalobkyní tvrzený posun počátku prekluzivní lhůty na den 27. 1. 2017 je spíše v její neprospěch (sama by takto o 2 dny žalovanému touto úvahou prodloužila lhůtu k činění úkonů). Navíc žalovaný oznámil (doručením) žalobkyni výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení již dne 15. 1. 2020, tedy před koncem zákonné tříleté lhůty. Jak již soud výše vysvětlil v části rozsudku týkající se správních spisů, hmotněprávní základ projednávané věci byl předmětem již provedené daňové kontroly za zdaňovací období srpen 2017. Se závěry správce daně o hmotněprávním základu věci byla žalobkyně náležitě seznámena v předmětné daňové kontrole za období srpen 2017, a následně také ve výzvě k podání dodatečného daňového tvrzení ze dne 13. 1. 2020 (doručené 15. 1. 2020) a také ve sdělení výsledku doměřovacího řízení ze dne 10. 3. 2020 (doručeného 11. 3. 2020). Reakce žalobkyně spočívající v pouhém (nesprávném) tvrzení prekluze tak byla nedostatečná a nevyvstal důvod pro zahájení daňové kontroly i pro nyní projednávané zdaňovací období měsíce prosince 2016. Na zde nastalou situaci tak dopadají závěry uvedené v rozsudku NSS č. j. 2 Afs 1/2015-49, které žalobkyně přitom sama cituje. Daň v nyní projednávané věci byla doměřena právě na základě výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení a správce daně postupoval zcela v souladu s ustanovením § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu.
20. K druhé žalobní námitce, tedy nesprávně vedenému doměřovacímu řízení, soud uvádí, že i zde v postupu správce daně neshledal nedostatky. Jak správně a dostatečně

žalovaný vysvětlil již v napadeném rozhodnutí v odst. 39, takový postup je přípustný. Na nyní projednávanou věc pak zcela dopadají závěry obsažené v rozsudku NSS ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 Afs 394/2018-33, které byly žalobkyni taktéž v napadeném rozhodnutí předešly. NSS ve svém rozhodnutí uvedl, že „vydáním výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu je zahájeno doměřovací řízení, přičemž správce daně může stanovit daň dokazováním nejen v rámci daňové kontroly, ale také mimo ni (totožně také rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Afs 349/2017-31). Tyto závěry se zároveň uplatní jak na prvostupňové řízení, tak na řízení odvolací. Závěr krajského soudu, že podobně jako v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 300/2017-26, není jasné, v jakém řízení správce daně dokazování provedl a jak šetřil práva žalobkyně, proto neobstojí ani v nyní projednávaném případě. Správce daně vydal výzvy k podání dodatečného daňového přiznání podle § 145 odst. 2 daňového řádu, na které žalobkyně sice nijak nereagovala, ale bylo jimi zahájeno doměřovací řízení. Protože žalobkyně ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu výzvám k podání dodatečného daňového přiznání nevyhověla, měl správce daně možnost doměřit DPH na základě pomůcek. Správce daně nicméně doměřil žalobkyni DPH na základě dokazování mimo daňovou kontrolu, což v souladu s výše uvedenými závěry soudu mohl učinit. Dal-li zároveň přednost dokazování před pomůckami, neboť měl za to, že s ohledem na podklady, které měl k dispozici, daň dokazováním stanovit lze, nelze proti tomu v zásadě nic namítat, neboť stanovení daně na základě dokazování by mělo být zpravidla přesnější než na základě pomůcek (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 - 55, č. 1472/2008 Sb. NSS), a jako takové má před pomůckami také přednost (§ 98 odst. 1 daňového řádu).“ Pokud se žalobkyně dále dovolává nemožnosti takového postupu i v její věci s odkazem na odst. 13 právě citovaného rozsudku NSS, soud konstatuje, že požadavky v předmětném odstavci byly i zde zcela naplněny. NSS dále uvádí, že „dokazování při stanovení daně mimo daňovou kontrolu bude vždy podléhat základním zásadám a obecným ustanovením o dokazování v daňovém řízení, tedy zejména § 8 a § 92 a násl. daňového řádu. ... Ačkoliv je tedy správce daně při stanovení daně dokazováním mimo daňovou kontrolu oproštěn od nutnosti vyhotovit zprávu o daňové kontrole a seznámit s ní daňový subjekt, je nutné trvat na tom, aby daňovému subjektu umožnil přinejmenším zúčastnit se dokazování a vyjádřit se k jeho výsledkům ještě před vydáním rozhodnutí ve věci samé (viz také nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02, a ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 173/01).“ Přitom skutečnost, že žalobkyni bylo dostatečně umožněno se se závěry správce daně seznámit, vyjádřit se a navrhnout vlastní důkazy, je zcela dostatečně popsána již v předchozím odstavci tohoto rozsudku a soud na něj pro stručnost odkazuje. Nadto žalobkyně nijak netvrdí, že by jí tato uvedená práva byla upírána, pouze obecně polemizuje s obsahem zákona a jeho výkladem prezentovaným v citovaném rozhodnutí NSS.

21. Naopak jako důvodné shledal soud námitky hodnocení výpovědí svědků, zejména námitku, že žalovaný z výpovědí selektivně vyhodnocuje, že předmětné práce sjednané mezi žalobkyní a panem Slivkou nebyly provedeny. Soud tak činí i s ohledem na závěry uvedené v již zmiňovaném zrušujícím rozsudku NSS č. j. 4 Afs 23/2022-48. NSS v tomto rozsudku uvedl:

„[18] ... V posuzovaném případě však správní orgány, jakož i krajský soud, nezohlednily skutečný stav věci, pouze trvaly na formálním označení (zde § 2445 OZ) poskytnutého plnění aniž by zohlednily stěžovatelem bezpečně doložený skutečný obsah smluvního ujednání mezi jím J. S. Závěr, že stěžovatel neprokázal v posuzované věci zprostředkování předmětné zakázky ze strany J. S. ve smyslu § 2445 OZ, tedy ve světle výše uvedeného nemůže obstát. Správní orgány v této věci nezjistily dostatečně skutkový stav věci, neboť zcela ignorovaly

smluvní specifikaci „zprostředkování“ předmětné zakázky, a důkazní proces tak soustředily výhradně na prokázání (resp. vyvrácení) zprostředkování zakázky ve smyslu § 2445 OZ, aniž by přihlédly k odlišnému obsahu „zprostředkování“ v posuzovaném případě. Krajský soud pak pochybil, pokud tento postup správních orgánů aproboval.

[19] Kasační soud proto zrušil napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí žalovaného, neboť zjištěný skutkový stav neodpovídá obsahu spisu (viz výše). V dalším řízení bude na správních orgánech, aby s ohledem na doložený obsah smluvního ujednání o zprostředkování předmětné zakázky, tak jak byl předestřen výše, zjistily skutečný stav věci, tj. provedly odpovídající dokazování v souladu se zásadou materiální pravdy ve vztahu ke zjištění, zda J. S. stěžovateli poskytl takto vymezené zdanitelné plnění, a zda tedy stěžovatel v tomto rozsahu oprávněně uplatnil odpočet DPH.“

22. Soud konstatuje, že nerozporuje závěr žalovaného o tom, že nebylo prokázáno, že by J. S. byl zprostředkovatelem ve smyslu ustanovení § 2445 občanského zákoníku, tedy, že není tím, kdo by sjednal prvotní kontakt mezi žalobkyní a společností Biocel Paskov. Tomu ostatně nasvědčují výpovědi osob pracujících ve společnostech odlišných od žalobkyně (tedy Ing. K. K., členky představenstva Biocel Paskov, podle které byla žalobkyně doporučena společností Inpros F-M, a dále Ing. V. P., jednatelky společnosti Inpros F-M, která jméno J. S. nezná). Podstatný je však obsah smluvních ujednání mezi žalobkyní a J. S. jako „zprostředkovatelem,“ jakkoliv se toto označení vzhledem k rozsahu sjednaných služeb popsanych v odst. 18 tohoto rozsudku může jevit jako nevhodné. Z výpovědí J. S. a M. V. daných do vzájemné souvislosti a též do souvislosti s tvrzeními žalobkyně se totiž podává, že J. S. se přinejmenším měl podílet na změnách projektu a doporučovat jiná technická řešení. Nepřímo tomu pak nasvědčuje i skutečnost, že v projektu poté byly provedeny změny, jak potvrdili Ing. K. M. a Ing. V. P., a to i přesto, že ani jeden z nich výslovně za původce změn J.S. neoznačil. Není tak vyloučena možnost, že J.S.spolupracoval na změnách projektu v takovém rozsahu, jak je předpokládá rámcová smlouva a dílčí smlouva v intencích smluvních stran, a proto závěr žalovaného o tom, že uskutečnění zdanitelného plnění bylo dokazováním spolehlivě vyvráceno, v současnosti neobstojí.
23. Pokud se jedná o další dílčí námitky žalobkyně týkající se výpovědí svědků, soud konstatuje, že z výpovědi Ing. P. M. se podává, že jej oslovil jednatel žalobkyně ohledně zakázky Biocel Paskov, nepodávají se z ní však žádné relevantní informace k jakékoliv (nejen zprostředkovatelské) účasti J. S. na projektu. Z toho však nelze v kontextu dalších výše popsanych výpovědí za stávající důkazní situace usoudit, že J. S. se na realizaci zakázky nepodílel vůbec. Obdobný závěr platí také pro výpověď Ing. K. M.
24. K námitce týkající se výpovědi Ing. K. K. soud konstatuje, že výpověď rozporná není, neboť svědkyně uvedla, že čtyři firmy byly doporučeny e-mailem, ne všechny se pak účastnily výběrového řízení. Ačkoliv výpověď (jak již soud uvedl výše) do značné míry vylučuje podíl zprostředkovatele J. S. na navázání spolupráce na zakázce Biocel Paskov, nevylučuje jeho další činnosti ve smyslu smluvního vztahu mezi žalobkyní a J.S.
25. V následujícím řízení tak žalovaný bude muset rozkrýt a hodnotit předmětné plnění, které mělo být provedeno zprostředkovatelem J. S., a to optikou dílčí smlouvy a rámcové smlouvy a v nich uvedeném rozsahu prací a služeb. Pokud se týče návrhu žalobkyně k předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, soud pro takový postup žádný důvod neshledal, předně proto, že o výkladu unijního práva a dalších použitých

právních předpisů v tomto řízení nevyvstaly žádné pochybnosti, a také proto, že soud ani neshledal důvod se jakkoliv odchýlit od v rozsudku citované judikatury.

36. Na základě výše uvedených závěrů soud podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Procesně úspěšná žalobkyně vynaložila 3 000 Kč za soudní poplatek a náklady zastoupení specializovaného právního poradce (4 úkony právní služby po 3 100 Kč, 4 x režijní paušál po 300 Kč – převzetí věci a sepsí žaloby, replika ze dne 2. 8. 2022 a další písemné vyjádření k věci ze dne 10. 10. 2022 v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. a 21 % DPH v částce 2 856 Kč). Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 19 456 Kč, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) k rukám zástupce žalobkyně. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 10. srpna 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu